

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11CoCsp/5/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123343962
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: doc. JUDr. Peter Molitoris, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:6123343962.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu doc. JUDr. Petra Molitorisa, PhD. a členov senátu JUDr. Anny Kovalovej, PhD. a JUDr. Branislava Brezu v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX D., o zaplatenie 5.161,82 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 16Csp/145/2023-121 zo dňa 5. marca 2024, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok v znení opravného uznesenia.

Stranám sporu sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalobu zamietol (výrok I.), žalobca nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva (výrok II.).

2. Vychádzal zo zistenia, že právny predchodca žalobcu (OTP Banka Slovensko, a.s.) a žalovaný uzatvorili dňa 10.6.2016 Zmluvu o spotrebiteľskom poistenom OTP refinanc exprese č. XXX/XXXX/XXXX, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 9.089,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 94 pravidelných mesačných splátkach vo výške 134,63 eur. RPMN bola vo výške 9,50 %, ročná úroková sadzba 7,14 % a priemerná hodnota RPMN 10,85 %. Celková čiastka, ktorú mala žalovaná zaplatiť predstavovala sumu 12.736,19 eur. Konečná splatnosť bola 15.5.2024. Listom zo dňa 8.9.2021 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky na súčasného žalobcu na základe zmluvy zo dňa 12.9.2022. Listom zo dňa 22.9.2022 právny predchodca žalobcu vyhlásil úver za predčasne splatný ku dňu 7.9.2021. Listom zo dňa 8.6.2023 - pokus o zmier, bol žalovaný vyzvaný žalobcom na úhradu sumy 6.889,99 eur. Na výzvu súdu vo vzťahu k skúmaniu bonity žalovaného žalobca v písomnom podaní zo dňa 8.1.2024 uviedol, že vynaložil odbornú starostlivosť dopytom do úverového registra a zozbieral do úvahy sumu 222,- eur ako iné úverové zaťaženie ako aj paušálnu sumu životného minima vo výške 198,09 eur. Konštatoval, že žalovaný mal v čase poskytnutia úveru 5 existujúcich záväzkov v sumách 78,- eur, 67,- eur, 187,- eur, 19,- eur a 16,- eur mesačne.

3. Na takto zistený skutkový stav aplikoval ust. § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len ako „OZ“), § 7 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, 2, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ako

„ZoSÚ“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov a v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky (ďalej len ako „zákon o bankách“).

4. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Súd sa v prvom rade zaoberal aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu, pričom konštatoval, že posudzovaný právny vzťah strán je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou, keďže OTP Banka Slovensko, a. s. bola od uzatvorenia zmluvy v postavení dodávateľa a žalovaný v postavení spotrebiteľa. Medzi OTP Banka Slovensko, a.s. a žalovaným bola dňa 10.6.2016 uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom poistenom OTP refinanc exprese č. XXX/XXXX/XXXX, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 9.089,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 94 pravidelných mesačných splátkach vo výške 134,63 eur. RPMN bola vo výške 9,50 %, ročná úroková sadzba 7,14 % a priemerná hodnota RPMN 10,85 %. Celková čiastka, ktorú mal žalovaný zaplatiť, predstavovala sumu 12.736,19 eur. Konečná splatnosť bola 15.5.2024. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 12.9.2022 bola pohľadávka voči žalovanému postúpená na žalobcu.

5. V ďalšom uviedol, že v zmysle citovaného ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. pre postúpenie pohľadávky musia byť splnené 2 podmienky, a to postúpenie pohľadávky na oprávnenú osobu a ukončenie úverového vzťahu. Keďže si žalobca uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, t. j. § 52 a nasl. OZ, ZoSÚ a ďalšie. Bolo na žalobcovi, aby tento preukázal, že jeho právny predchodca bonitu žalovanej náležite skúmal, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Keďže sa jedná o spor s ochranou slabšej strany (žalovaného), bol žalobca súdom vyzvaný na predloženie dôkazov o skúmaní bonity žalovaného. Z textu zákona o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám, a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti od frekvencie splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, ako aj stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t. j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

6. Podľa predloženého vyjadrenia mal žalovaný deklarovať čistý príjem vo výške 1.200,- eur, ktorý mal byť overený dopytom do úverového registra. Žalobca jednak nepreukázal, aby žalovaný deklaroval príjem v takej výške, ale ani nepreukázal, aby tento príjem overoval právny predchodca žalobcu. Zároveň výdavky predstavovali sumu 198,09 eur, čo predstavuje sumu životného minima. K uvedenému však nepredložil žalobca žiaden doklad, teda nie je zjavné, z čoho mali tieto výdavky pozostávať a ani či ich výška zodpovedala skutočnosti. Súd zastával rovnako názor, že nepostačuje, ak žalobca (právny predchodca) pri výdavkoch vychádzal iba zo sumy životného minima, pričom nezohľadnil náklady na bývanie, dopravu, domácnosť. Preto na základe vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že žalobca súdu nepreukázal, aby právny predchodca skúmal príjmy a hlavne výdavky žalovaného. Z predložených listinných dôkazov takéto zisťovanie nevyplýva. Súd uzavrel, že právny predchodca žalobcu zjavne nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, čím sú naplnené predpoklady hmotnoprávnej fikcie podľa § 11 ods. 2 prvá veta tohto zákona, t. j., že nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Citujúc k tomu poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.3.2018, sp. zn. 7Cdo/26/2017 a § 92 ods. 8 zákona o bankách. Konštatoval, že neboli v konaní splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky. Konečná splatnosť úveru bola v zmluve dohodnutá na deň 15.5.2024. Keďže k vyhláseniu predčasnej splatnosti nedošlo, OTP Banka Slovensko, a. s. nemohla postúpiť žalobcovi dňa 12.9.2022 tzv. „živý úver“. Pokiaľ teda spoločnosť OTP Banka Slovensko, a. s. postúpila svoju pohľadávku na žalobcu konala v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, ale aj s § 17 ods. 1 ZoSÚ, a preto je zmluva o postúpení pohľadávky neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ pre rozpor tohto právneho úkonu so zákonom s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách a § 17 ods. 1 ZoSÚ. Vzhľadom na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súd žalobu zamietol.

7. O trovách konania súd rozhodol podľa 255 ods. 1 CSP.

8. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; § 365 ods. 1 písm. h) CSP, rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam § 365 ods. 1 písm. f) CSP.

9. K otázke skúmania bonity namietal, že táto je otázkou skutkovou, odbornou, teda aj prípadná povinnosť súdu preskúmať splnenie tejto povinnosti je limitovaná na samotný prieskum, nie vyhodnocovanie, či by súd ako veriteľ na základe doložených listín spotrebiteľovi úver poskytol. K tomu poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9CoCsp/45/2022 zo dňa 10.11.2022. Neeviduje ani žiadne konkrétne popretie tvrdení, či jednotlivých dôkazov zo strany žalovaného. Súd ani v spotrebiteľskom spore nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán v celom rozsahu. Žalovaný nenavrhol predložiť žiaden dôkaz za účelom preukázania, že právny predchodca žalobcu neskúmal jeho bonitu, ale ani sa touto argumentáciou v konaní nebránil. K primeranej ochrane spotrebiteľa poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti C. B., judikatúru Ústavného súdu SR, ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Prešove a právnu úpravu týkajúcu sa preukazovania skúmania bonity, rovnako aj odporúčanie NBS, ktorých nevyplýva, že by v čase poskytnutia úveru bol stanovený záväzný mechanizmus upravujúci jednotlivé kroky posudzovania schopnosti splácať úver. Existujúce záväzky spotrebiteľa veriteľ overil dopytom do úverového registra, ktorý bol predložený a z ktorého je zrejmé, že spotrebiteľ mal záväzky, a to spotrebiteľské úvery s mesačnou splátkou vo výške 78,- eur, 67,- eur, 187,- eur, 19,- eur a 16,- eur. Poskytnutý úver vo výške 9.089,- eur bol v súlade so Zmluvou o úvere použitý na splatenie existujúcich úverov. Pri posudzovaní bonity klienta sa bralo do úvahy úverové zaťaženie zostávajúcich úverov a novovzniknutá splátka a na zabezpečenie životných potrieb paušálnu sumu vo výške 198,09 eur v podobe životného minima spotrebiteľov. Žalobca deklaroval príjem žalovaného čestným vyhlásením žalovaného. Veritelia nie sú povinní žiadať preukázanie konkrétnych mesačných výdavkov, preto uplatňovanie paušálnych výdavkov v súlade s opatrením a ZoSÚ spĺňa predpoklady postupu s odbornou starostlivosťou. Nesprávny je potom záver súdu, že postupca nepostupoval s odbornou starostlivosťou, nakoľko tento nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a javí sa ako popieranie žalobcom predložených dôkazov a tvrdení zo strany súdu, ktoré samotný žalovaný nepoprel. Na základe uvedeného je potom nesprávny aj záväzný právny názor o nemožnosti vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru a nemožnosti postúpenia pohľadávky zmysle ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ a § 92 ods. 8 zákona o bankách.

10. K splneniu podmienok podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách uviedol, že v konaní predložil výzvu pred zosplatením zo dňa 17.8.2021, ku ktorej doložil doručku preukazujúcu doručenie do vlastných rúk žalovanému, vyhlásenie úveru za predčasne splatný zo dňa 8.9.2021, ktorého obsahom je okrem vyhlásenia splatnosti aj výzva na úhradu dlžnej sumy, ku ktorej doložil doručku preukazujúcu doručenie do vlastných rúk žalovanému. Uvedené výzvy preukazujú splnenie podmienok pre platné postúpenie podľa zákona o bankách. V ďalšom vo svojej argumentácii citujúc z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/165/2022 zo dňa 27.9.2023 týkajúceho sa podmienok pre postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, uviedol, že nie je potrebné, aby veriteľ realizoval v súvislosti so zosplatením a postúpením pohľadávky dve samostatné výzvy, teda jednu podľa § 565 OZ, resp. § 53 ods. 9 OZ a druhú podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách.

11. Na základe uvedeného má za to, že napadnutý rozsudok je potrebné podrobiť revízií odvolacieho súdu, nakoľko je zjavné, že žalobca je aktívne vecne legitimovaným subjektom na podanie žaloby, o čom svedčí celý rad žalobcom predložených dôkazov.

12. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu, prípadne rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie vo veci.

13. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

15. Odvolací dôvod § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu vecí súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnosťami prisudzoval iný právny význam.

16. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

17. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil, sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

18. K námietke nesprávneho právneho posúdenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7Cdo/7/2010).

19. Predmetom odvolacieho prieskumu bolo preskúmanie vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ustanovení § 17 ods. 1 ZoSÚ (platné zosplatenie spotrebiteľského úveru).

20. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vyplýva, že právny predchodca žalobcu, OTP banka, a.s., dňa 10.6.2016 uzatvorila so žalovaným Zmluvu o spotrebiteľskom poistenom OTP REFINANC EXPRESE č. XXX/XXXX/XXXX, ktorého predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 9.089,- eur (ďalej len „Zmluva o úvere“).

21. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný zmluvný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená úverová zmluva zo dňa 10.6.2016 je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na základe uvedeného preto súd prvej inštancie správne predmetný právny vzťah charakterizoval ako vzťah spotrebiteľský (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka). Úverová zmluva bola uzavretá podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, a keďže ide o spotrebiteľský úver, aj podľa zákona o spotrebiteľských úveroch.

22. Právny predchodca žalobcu (OTP banka, a.s.) sa s účinnosťou od 1.10.2021 zlúčil so spoločnosťou Československá obchodná banka, a. s., so sídlom Žižkova 11, 811 02 Bratislava, IČO: 36 854 140, ktorá sa stala jeho univerzálnym nástupcom všetkých práv a povinností, a ktorá na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. OZ zo dňa 12.9.2022 medzi ňou ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, postúpila na neho pohľadávku voči žalovanej.

23. Postúpenie pohľadávky vo všeobecnosti upravuje Občiansky zákonník v ust. § 524 a nasl. Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.6.2010, sp. zn. 2Cdo/205/2009).

24. Podľa § 17 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu postúpenia práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

25. Podľa citovaného ustanovenia § 17 ods. 1 ZoSÚ zásadne práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemôže veriteľ previesť na tretiu osobu. Z tohto zákazu sú dané výnimky v prípade naplnenia ďalších tam uvedených predpokladov, ktorými sú, že dochádza k postúpeniu z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa, ktorý má oprávnenie na poskytovanie úverov vydané Národnou bankou Slovenska, resp. na banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky a zároveň pohľadávka, ktorá sa postupuje, musí byť po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru, alebo musí byť splatná pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

26. V súdenom spore súd prvej inštancie dospel záveru o neplatnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru k 8.9.2021 (č. l. 38 spisu) podľa § 11 ods. 2 prvá veta ZoSÚ v dôsledku porušenia povinnosti právneho predchodcu žalobu posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľsky úver podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ.

27. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie pri posudzovaní splnenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ žalobcom zodpovedal všetky otázky, ktoré považoval pre rozhodnutie za podstatné, v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny záver. Ani v priebehu odvolacieho konania sa na skutkových a právnych zisteniach súdu prvej inštancie nič nezmenilo.

28. Podľa § 1 ods. 6 ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (10.6.2016), ak spotrebiteľ a veriteľ z dôvodu neplnenia záväzkov spotrebiteľa vyplývajúcich z pôvodnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavrú novú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorou sa odkladajú splátky alebo sa mení spôsob

splácania a ktorej účelom je zabrániť prípadnému súdnemu konaniu o nárokoch veriteľa, pričom podmienky splácania vyplývajúce z novej zmluvy o spotrebiteľskom úvere nie sú pre spotrebiteľa horšie ako podmienky splácania vyplývajúce z pôvodnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vzťahujú sa na novú zmluvu o spotrebiteľskom úvere ustanovenia § 1 až 3, § 4 ods. 5, § 5, § 6, § 8, § 9 ods. 1 a ods. 2 písm. a) až l) a o) a t), ods. 4 a 6 až 8, § 11, § 12, § 14, § 16, § 18 až 23 a § 25 až 27.

29. Zákon o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 129/2010 Z. z.) síce vo vyššie citovanom § 1 ods. 6 upravuje určité zjednodušenia pre refinancujúce úvery, tie sa však primárne týkajú situácií, kedy ten istý veriteľ refinancuje svoj vlastný, už poskytnutý úver. Účelom je zjednodušiť administratívu tam, kde sa celková zadlženosť spotrebiteľa nemení a veriteľ už pozná jeho situáciu a platobnú históriu. V tomto prípade však právny predchodca žalobcu poskytol úplne nový úver na splatenie záväzkov v iných, konkurenčných finančných inštitúciách. Žalovaný bol ako spotrebiteľ pre žalobcu v podstate úplne novým, neznámym klientom. Ide teda o štandardný, nový úverový vzťah, ku ktorému bol právny predchodca žalobcu povinný pristupovať s plnou odbornou starostlivosťou, ako mu táto povinnosť vyplýva z § 7 ods. 1 v spojení s § 11 ZoSÚ.

30. Cieľom § 7 ods. 1 v spoj. s § 11 ods. 2 ZSÚ je dosiahnuť, aby dodávateľ vzal na zreteľ existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti sa pritom kladie na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovaní do budúca. Nejde však pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu ochorenie a pod. Z uvedeného je zrejmé, že cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu ZSÚ vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám, a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom (a samozrejme ním aj preukázaných), tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii.

31. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť spotrebiteľa však nezabavuje veriteľa povinnosti konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/ domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t. j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrované deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

32. Vzhľadom na nároky, ktoré na dodávateľa kladie právo EÚ a rozhodnutia Súdneho dvora EÚ v tejto oblasti (C-377/14, C-449/13, C-679/18, C-755/22) s poukazom na ust. § 7 ods. 1, 15 a 16 ZoSÚ je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klienta žalobcom. Pokiaľ si žalobca uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, t. j. § 52 a nasl. OZ, ZoSÚ a ďalšie. Bolo na žalobcovi, aby tento preukázal, že bonitu žalovaného jeho právny predchodca náležite skúmal, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1, 15 a 16 ZoSÚ.

33. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vyplýva, že žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie predložil ako dôkazy k skúmaniu bonity len listiny: výsledok dotazu do Sociálnej poisťovne, informácie o spôsobe čerpania úveru, zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX uzatvorenú medzi žalovaným a Prima bankou Slovensko, a. s., prípis zo dňa 15.6.2026 od Consumer Finance Holding, a.s. s uvedením výšky sumy pri predčasnom splatení úveru 4.994,30 eur, Credit Report žalovaného, z ktorého vyplýva 5 existujúcich splátkových kontraktov, zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXX/XXXX/XXXX, Čestné vyhlásenie žalovaného o príjme vo výške 1.200,- eur zo dňa 7.6.2016 a návrh na poskytnutie poisteného OTP refinanc expres úveru. Žiadne iné dôkazy o skúmaní bonity žalovaného žalobca nepreložil.

34. Pokiaľ ide o skúmanie príjmovej stránky, z obsahu spisu vyplýva, že žalobca v tomto konaní predložil čestné prehlásenie vlastnoručne podpísané žalovaným o jeho príjme, ako aj výsledok dopytu do sociálnej poisťovne. Z tohto dôvodu sa odvolací súd nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého právny predchodca žalobcu neskúmal príjmy žalovaného. Záver prvoinštančného súdu o tom, že žalobca nepredložil žiadne dôkazy o zisťovaní príjmu žalovaného nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, toto pochybenie však s ohľadom na ďalšie súdom zistené a konštatované skutočnosti nevedlo odvolací súd k záveru o potrebe zrušiť alebo zmeniť z tohto dôvodu odvolaním napadnutý rozsudok.

35. Odvolací súd k tomu zároveň podotýka, že pri zisťovaní príjmov nie je možné vychádzať len z tvrdení, či čestného prehlásenia spotrebiteľa, ak tieto nie sú podopreté konkrétnymi podkladmi. V danom prípade síce právny predchodca žalobcu formálne overoval pravdivosť tvrdení o výške príjmu uvádzaných žalovaným cestou dopytu do sociálnej poisťovne, avšak je nespochybniteľným faktom, že týmto spôsobom nie je bezpečne a jednoznačne možné zistiť čistý príjem dlžníka, ale len vymeriavací základ. To zistil aj žalobca, avšak len v rozsahu kladnej odpovede na jeho dopyt, či je vymeriavací základ žalovanej aspoň 360,- eur, pričom v odpovedí na túto otázku vo vzťahu k minulému kalendárnemu mesiacu je uvedená odpoveď „Nie je známe“, uvedená suma je potvrdená iba vo vzťahu k predposlednému mesiacu. Navyše, na otázku, či má žalovaný priemerný vymeriavací základ aspoň 1.296,- eur je odpoveď negatívna. Žalobca teda s výnimkou tvrdení žalovaného a jeho čestného prehlásenia nijak nezisťoval skutočný príjem žalovaného, dokonca ani jeho skutočný vymeriavací základ, ale len ten, ktorý mu postačoval pre účely výpočtu ukazovateľa platobnej schopnosti.

36. Povinnosťou veriteľa bolo zisťovať nielen príjem, ale aj výdavky žalovaného a v tomto smere uniesť dôkazné bremeno. Žalobca tvrdil, že v rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb bral do úvahy paušálne životné minimum žalovaného zohľadniac, že žalovaný bol slobodný a bez vyživovacích povinností.

37. Odvolací súd má za to, že ak žalovaný žiadal právneho predchodcu žalobcu o spotrebiteľský úver, z ktorého boli vyplatené iné úvery, obzvlášť za situácie, ak už mal viacero (5) existujúcich úverov, dôraz na skúmanie výdavkov musí osobitne zodpovedať odbornej starostlivosti, aby sa spotrebiteľ nedostal do dlhovej (úverovej) špirály, čo však žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal. Podľa názoru súdu právny predchodca žalobcu podcenil skúmanie výdavkov žalovaného, ak sa obmedzil na úverové výdavky a výšku sumy životného minima. Zisťovanie skutočných výdavkov žalovaného na živobytie nemožno bez ďalšieho nahrádzať údajom o životnom minime. Tento postup bez ďalších údajov o výdavkoch nezohľadňuje individuálnosť životnej situácie toho-ktorého spotrebiteľa a jeho rodiny.

38. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že životné minimum je sumou stanovenou štátom, ktorá slúži ako referenčný bod pre celý sociálny systém a nie sumou vyjadrujúcou reálne výdavky, a to ani u osôb, ktorých príjmy naozaj neprekračujú túto sumu. Suma životného minima je paušálna a nijak nerefektuje skutočné a individuálne výdavky konkrétnej osoby ani regionálne rozdiely v životných nákladoch na energie, dopravu do práce či bývanie. Štát zakotvením sumy životného minima nestanovuje hranicu sumy, z ktorej je možné reálne za danej ekonomickej situácie uspokojovať základné životné potreby, ale definuje hranicu, pod ktorou je už osoba považovaná za odkázanú na pomoc spoločnosti.

39. Ak má veriteľ použiť aktuálne informácie o nákladoch spotrebiteľa vyžaduje sa od neho zisťovanie individuálnych okolností týkajúcich sa nákladov konkrétneho žiadateľa o spotrebiteľský úver. Takto formulovanú povinnosť veriteľ zjavne nesplní tým, ak do svojich výpočtov preberie všeobecný údaj,

akým je údaj o životnom minime. Takéto nazeranie na povinnosť veriteľa podporuje aj názor Súdneho dvora EÚ na výklad článku 8 ods. 1 smernice 2008/48 (rozsudok z 18.12.2014, CA Consumer Finance SA, C-449/13, EU:C:2014:2464, ale aj odôvodnenie uvedenej smernice, podľa ktorej by veritelia mali byť zodpovední za „individuálne“ kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Neodporuje mu ani opatrenie NBS zo 14.11.2017 č. XX/XXXX, pretože to stanovuje, že výška nákladov spotrebiteľa sa na účely § 7 ods. 20 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z. určuje „najmenej“ vo výške sumy životného minima.

40. Podľa uvedeného rozsudku Súdneho dvora, síce článok 8 ods. 1 smernice 2008/48 neukladá veriteľovi povinnosť systematicky overovať pravosť informácií poskytnutých spotrebiteľom, na druhej strane však nebráni, aby bolo ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa uskutočnené len na základe ním predložených informácií za predpokladu, že sú tieto informácie dostatočné a že k obvyčajným vyhláseniam spotrebiteľa sú pripojené dôkazy.

41. Nič na tom nemení ani stanovisko NBS vyjadrené v odpovedi na žiadosť žalobcu zo dňa 14.3.2024. Odvolací súd nemohol závery uvedené v tomto stanovisku prijať, a to z dôvodu, že podľa názoru súdu nereflektujú stav de lege lata a znenie ZoSÚ a zároveň sú vnútorne rozporné. NBS na str. 3 stanoviska uviedla, že za výdavky na zabezpečenie základných životných potrieb považuje výdavky na bývanie, dopravu, telefón, internet a ostatné výdavky na domácnosť. Zároveň uviedla, že do vzorca budú vstupovať o.i. bežné výdavky spotrebiteľa, napr. za daný mesiac. Je v logickom rozpore, ak v ďalšom texte NBS tieto výdavky stotožňuje s výškou životného minima poukazujúc na to, že životné minimum vyjadruje minimálnu hranicu príjmov, pod ktorou nastáva stav hmotnej núdze. Podľa názoru odvolacieho súdu výška životného minima a výška bežných nevyhnutných mesačných výdavkov priemerného spotrebiteľa sú celkom rozdielne veličiny. Paušálne životné minimum žalovanej nenahrádza a neruší povinnosť veriteľa vynaložiť primerané úsilie na zistenie informácií o aktuálnych reálnych nákladoch spotrebiteľa, ani veriteľovi nedáva možnosť sám si určiť výšku týchto nákladov (či už vo výške životného minima alebo vyššej). Ak účelom posúdenia bonity je zistiť, či žiadateľ o úver bude skutočne schopný splácať poskytnutý úver, potom je vylúčené, aby veriteľ posudzoval bonitu bez akejkoľvek informácie od žiadateľa o úver o jeho reálnych nákladoch na základné životné potreby.

42. Odborná starostlivosť podľa § 7 ZoSÚ predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, resp. objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka. Nepochybne kľúčová je i povinnosť veriteľa využívať verejne dostupné informácie, akými sú napr. štátom publikované údaje o životnom a existenčnom minime podľa zákona č. 110/2006, a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdnými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018).

43. Odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvej inštancie, že bez toho, aby právny predchodca žalobcu skúmal aj iné spomínané aspekty, nemohol si tak utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovaného potrebnej pre posúdenie jej schopnosti splácať dlh zo zmluvy. Nemožno teda konštatovať, že zo strany právneho predchodcu žalobcu sa jednalo o konanie s odbornou starostlivosťou.

44. Ustanovenie § 11 ods. 2 ZoSÚ odvolací súd v súlade s požiadavkou odbornej spôsobilosti veriteľa vykladá tak, že bonita dlžníka musí byť skúmaná cez zisťovanie jeho príjmov a výdavkov ako aj jeho lustráciou cez príslušné databázy. Odvolací súd zastáva názor, že pre hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ postačuje aj neúplné zisťovanie jedného z kritérií podľa § 11 ods. 2 tretia veta ZoSÚ. Za tohto stavu je nutné konštatovať, že v konaní žalobca nepreukázal splnenie si povinnosti uloženej mu ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ, čoho dôsledkom bolo to, že jeho právny predchodca nebol oprávnený vyžadovať od žalovaného ako spotrebiteľa jednorazové splatenie úveru.

45. Žalobca v časti III. svojho odvolania „pre vylúčenie všetkých pochybností“ venuje rozsiahlu pozornosť splneniu podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, kde poukazuje na to, že žalovanému zaslal výzvu pred zosplatnením zo dňa 17.8.2021 a vyhlásenie úveru za predčasne splatný zo dňa 8.9.2021. Odvolací súd k tejto časti argumentácie v zmysle zásady hospodárnosti a procesnej ekonomie iba stručne uvádza, že v danom prípade súd prvej inštancie nezamietol žalobu a nespochybnil účinnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti z dôvodu, že by žalobca nedodrжал postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách v zmysle zákonných podmienok platného postúpenia pohľadávky z úveru (preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškani) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní), ale z dôvodu absencie samotnej možnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti, a to z

dôvodu nekonania s odbornou starostlivosťou podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ pri poskytovaní spotrebiteľského úveru žalovanému. Uvedené odvolacie námietky preto nemajú zásadný vplyv na výsledne posúdenie vecnej správnosti a zákonnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k predmetu tohto konania a odvolací súd im preto nevenuje podrobnejšiu pozornosť. Len pre úplnosť však v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júla 2025 sp. zn. 1VCdo/4/2025, publikovaný v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 5/2025 ako judikát R 38/2025, podľa právnej vety ktorého „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný.“

46. Obiter dictum, nad rámec všetkých doposiaľ uvedených dôvodov, ktoré v plnej miere postačujú pre potvrdenie záveru súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a teda nutnosti zamietnuť žalobu, odvolací súd v súvislosti s ustálením rozhodovacej praxe poukazuje aj na skutočnosť, že výzva zo dňa 17.8.2021 označená ako „Posledná výzva pred zosplatením“, neobsahuje konkrétne a jednoznačné uvedenie splátky, pre ktorú má dôjsť k zosplateniu. K tomu Najvyšší súd SR v publikovanom judikáte R 34/2025 uviedol: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“

47. Žalobca v odvolaní namietal aj porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces. Tým sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv strany sporu, ktoré jej poskytujú predpisy upravujúce civilný proces. O procesnú vadu, ktorá má za následok nesprávny procesný postup v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva.

48. Je potrebné uviesť, že požiadavka na riadne úplné odôvodnenie rozhodnutia predstavuje zásadu spravodlivého procesu, vyplýva to aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany aj taký, ktorý nie je pre rozhodnutie významný, bola daná v odôvodnení rozhodnutia odpoveď. Špecifická odpoveď sa vyžaduje na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúcim (RuizTorija c./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-A; HiroBalani c./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-B).

49. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

50. V danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania, výsledky vykonaného dokazovania, vysvetlil, čoho sa žalobca domáhal, čo uvádzal žalovaný na svoju obranu, čím strany sporu argumentovali v konaní pred súdom prvej inštancie. Súd v odôvodnení svojho rozsudku citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery o náležite vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil, keď zamietol žalobu žalobcu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na jeho strane z dôvodu neplatného postúpenia pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na žalobcu. V tejto súvislosti súd prvej inštancie dostatočne vysvetlil svoje dôvody prečo považoval za preukázané porušenie povinnosti veriteľa skúmať s odbornou starostlivosťou bonitu žalovaného podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere s následkami čo do straty práva jednorazovo úver zosplatiť podľa § 11 ods. 2 prvá veta ZoSÚ. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

51. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných sporovými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku sporovej strany, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty sporových strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

52. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny postupom podľa ust. § 387 ods. 1,2 CSP.

53. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaný bol úspešný, no v priebehu odvolacieho konania mu žiadne preukázateľné trovy nevznikli, k odvolaniu žalobcu sa ani nevyjadril a žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonomiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

54. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).